

paa Forslaget. Da saae vi, at det ikke kunde nytte at forhandle videre mellem os indbyrdes om Sagen. Den gik til Afgjorelse her i Thinget i Overensstemmelse med Flertallets Forslag og derefter til Landstinget, hvor Ministeriet satte sit Forslag igjennem uforandret, som det var forelagt. Saaledes kom det tilbage til os, og det er altsaa den Betingelse, der er stillet os, at vi skulle tage Forslagene saaledes, som de ere foreslaede af Regjeringen. Paa den Maade kunde vi ganske vist faae vort Arbejde fremmet; men det er ikke derfor, at dette Thing sidder her. Jeg kunde gennemgaa flere af de andre Lønningslovforslag og vise, hvorledes vi der til ingen Nytte have arbejdet ihærdigt og anstrengt for at faae de forskjellige Ansuelser, der fandtes ogsaa indenfor Lønningsudvalget, til nogenlunde at enes; men jeg skal indskrænke mig til at nævne et Exempel, nemlig Amtsforvalterloven. Der vare vi ligeledes efter et Par Mars gjentagne Anstrengelser komne til Enighed indbyrdes i Udvalget og, hvad mere var, tillige komne til Enighed med den ærede Finantsminister. Vi troede, at denne Sag maatte være afgjort, naar Flertallet havde strakt sig saa vidt, at vi ikke alene havde faaet Mindretallet, men endogsaa Finantsministeren til at gaa ind paa det endelige Forslag, og det blev nok ogsaa omtrent enstemmig vedtaget her i Thinget. Men da det kom til Landstinget, blev det forandret overensstemmende med det oprindelig foreslaatte, og den ærede Minister advarede ikke derimod, men erklærede tværtimod, at det var det, han helst ønskede. Under saadanne Forhold kan man ikke undre sig over, at Folkethingets Flertal anser det for umuligt at forhandle mere om disse Lønningslove. Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa de mange andre Lønningslovforslag, vi have arbejdet paa; ethvert af disse vilde yderligere behjæ, hvad jeg her har anført. Jeg kan saa meget mere forbigaa dem, som jeg kan henvise til den udsørgelige Fremstilling, som den daværende ærede Ordfører for Finantsudvalget, min Sidemand tilhøire (Holstein), gav den 18de April d. A. (Rigsdagstidende Sp. 2519—21). Men saa indvandt den ærede Finantsminister forleden Dag, at der dog er en Lov, som viser, at der kunde komme Noget ud af at optage Forhandlingerne om dem, nemlig Loven om Toldvæsenets Lønninger. Her er det lykkedes at bringe Enighed tilveie, om end ganske vist tilspøiede han, ved betydelige Indrømmelser fra Regjeringens Side. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister havde oplyst, hvilke betydelige Indrømmelser det var; thi

jeg har idetmindste ikke kunnet finde dem, og naar jeg læser hans Foredrag i Landstinget, dengang Lovforslaget blev første Gang behandlet der, finder jeg Meget, der tyder paa, at det er Folkethinget, der har gjort store Indrømmelser; men jeg ser Intet, der tyder paa, at den ærede Minister har gjort det. Det skulde da være alene med Hensyn til den lille Post, jeg senere skal omtale, angaaende personligt Tillæg til Mønstringsbestyrerne. Med Hensyn til denne Lov er det nu saa heldigt, at jeg kan henvise ærede Medlemmer til Oplysninger, som ere givne af selve den nuværende Finantsminister, og som findes i den sidst afgivne Betænkning fra Statsrevisorerne, den over Statsregnskabet for 1880—81, Side 256 og 257. Der er en Sammenstilling af Resultaterne af de nye Lønningslove for Toldvæsenet med de hidtil gjældende Bestemmelser, og det vil deraf ses, at efter den nye Lov udgjør Lønningerne ved Toldvæsenet ligesaa Meget som hidtil plus hele det Dyrtidstillæg, som gaves i Aaret 1879—80, nemlig 86,000 Kr. Altsaa, Resultatet har været, at hele dette Tillæg, der blev givet Toldvæsenet som et blot midlertidigt Tillæg, som et, det altsaa kunde være udsat for at tabe til enhver kommende Tid, naar Forholdene bleve forskellige, at dette Tillæg nu er blevet slaet fast, og vi kunne sige blevet varigt; thi Lønningslister høre, som bekendt, ikke til de Foranstaltninger, hvor man gaar tilbage, men til dem, hvor man kun gaar opad. Men, vil man maaske sige, fordi det fulde Dyrtidstillæg er givet, er det jo dog muligt, at Regjeringen har forlangt meget Mere fra Begyndelsen, og at det altsaa er deri, at man maa søge den betydelige Indødelkommen, at den har opgivet disse Fordringer. Jeg vil da bede ærede Medlemmer om at tage Mærkningerne frem til selve Finantsloven, saaledes som de findes trykte i Rigsdagstidenden for 1879—1880 Tillæg A. Sp. 1935—38, eller som de derefter ere optagne i Betænkningen Tillæg B. Sp. 1395—96. De ville deraf se, at, naar man sammenholder dette Forslag, saaledes som Ministeriet selv opgjorde Resultatet af dets Bestemmelser, med det, som er blevet vedtaget af Folkethinget, udgjør det samlede Beløb af samtlige Lønninger den samme Sum efter Loven som efter Forslaget. Der kan maaske siges at være en lille Forskel med Hensyn til de personlige Tillæg, som er en Erstatning for Mønstringsbestyrerne, den beløber sig til omtrent 4,000 Kr.; men hvad har det at sige, hvor Talen er om en Sum af 1,120,000 Kr. eller derover. Og selv denne lille Forskel ophæves ganske, naar man ser hen til, hvad det